

Ediția integrală a poveștilor
Fraților Grimm,
în traducerea Vioriciei S. Constantinescu

Ilustrații de Ludwig Richter

POLIROM
2013

Cuprins

Introducere	
Mășchen sau știrca despre lume	5
Regele broască sau Heinrich cel cu inima ferecată	13
Soarecele și pisica	16
Pruncul Măicii Domnului	18
Lupul și cei șapte lei	21
Povestea celui care a plecat în lume ca să învețe ce-l frica	24
O afacere bună	33
Un muzicant ciudat	36
Cei doisprezece frați	39
Iohan cel credincios	42
Sarlatanii	48
Cei trei pitici din pădure	49
Cele trei torcătoare	53
Cele trei frunze ale șarpeului	55
Sarpele alb	59
Pațul, carbunele și boaba de fasole	61
Pescarul și nevasta lui	62
Frățiorul și sursoara	69
Croitorașul cel vitez	74
Ghicitoria	81
Soricelul, păstruica și cărnăcionul	83
Muzicantii din Bremen	85
Fluteraș de os	87
Diavolul cu trei fire de păr de aur	89
Păduchesul și puricele	94
Fetița fără mălai	96
Hans cel istet	100
Cele trei grauri	104
Eise cea isteată	105
Croitorul ajuns în cer	108
Pune-te-masă, măgarul de aur și Bătă-iesi-din-sac	109
Fetică	120
Degetei	122
Nunta doamnei Vulpe	126
Piticii	129
Mirele tâlhar	131

Domnul Korbes	134
Domnul cumătru	134
Doamna Trude	136
Cumătra Moarte	137
Bătrânul Sultan	139
Ranita, pălărioara și cormul	141
Roland cel iubit	145
Pasărea de aur	148
Hänsel și Gretel	153
Cei doi frați	160
Moșcuț	175
Regina albănelor	179
Cele trei pește	180
Găscă de aur	183
Cenușăreasa	186
Mireasa iepurșului	193
Cei doisprezece vânători	194
Pungașul și maestrul lui	196
Cei trei copii norocoși	198
Cei șase care înfruntă lumea	200
Lupul și omul	203
Lupul și vulpea	204
Vulpea și cumătra	206
Vulpoiul și pisica	206
Garoafa	207
Gretel cea isteasă	210
Bunicul și nepotul	212
Stima apei	212
Flucă-vânt	213
Hänsel jucătorul	220
Baba Dochia	222
Pasărea măiastră	225
Hans se însoră	227
Copiii de aur	228
Vulpea și găștele	232
Clocârlița care cântă și dansează	232
Urlașul cel tînăr	236
Spiriduşul	242
Cele trei păstorice	245
Cei șapte corbi	248
Pasăre-găsită	250

Regele Cloc-de-sturz	251
Căinele și vrabia	255
Fredi și Calinzel	258
Mantia	263
Jorinde și Joringel	266
Moartea gănușei	268
Hans cel norocos	270
Ona sarac, om bogat	274
Regele muntelui de aur	277
Corbul	280
Scufita Rosie	284
Tărăncuța cea isteță	288
Doctorul Știe-Tot	291
Împăratul și ursul	292
Proștii	294
Povestea unei cucuvele	296
Calfa de moară cea sărmană și pisicuța	297
Croitorașul cel istet	300
Cei doi drumetși	302
Hans, arhicel	309
Cămasa mortului	311
Calătoria lui Degetel	312
Vânătorul cel iscusit	315
Ovrezul în măracins	318
Îmbăcetul de aur	321
Amândoi copii de rege	322
Apa vieții	327
Scriul de sticlă	331
Servitorul cel deștept	335
Fantoma de sticlă	335
Cei șapte svabi caraghioși	339
Cei patru frați meșteri mari	342
Blană-de-turs	345
Cele șase lebede	349
Frățel cu dracul	353
Tercelul dulce	355
Adevărul iese la lumină scârțelul	355
Lumina albastră	356
Copilul cel încăpățânat	360
Un-ochișor, doi-ochișori, trei-ochișori	360
Cei trei leneși	366

Mireasa albă și mireasa neagră	366
Cei trei meșterasi	369
Cei trei feteeri	372
Printul care nu se lenea de nimic	373
Povestea salatei verzi	376
Bătrâna din pădure	381
Frumoasa din pădurea adormită	383
Cei trei frați	385
Dracul și bunica lui	387
Ferdinand cel credincios, Ferdinand cel necredincios	389
Cuptorul de fier	393
Torcătoarea cea leneșă	397
Frumoasa Catrinei și Pif Paf Poltric	398
Vulpea și călul	399
Pantofi cu găuri în talpă	400
Cei șase slujitori	403
Omul de fier	408
Cele trei printese negre	414
Knolș și cei trei fi ai lui	416
Fata din Brakel	416
Slugile	417
Mieluța și peșterorul	417
Alba-ca-Zăpada	419
Muntele Semsi	428
Calătoria	429
Magistrul	430
Ondina	433
Iepurele și ariciul	437
Fiul nerecunoscător	441
Ploaia de sticle	441
Săcila	442
Grinda cocoșului	444
Bătrâna cerșetoare	445
Copt și răscopt	445
Animalele Domnului și animalele Diavolului	446
Cei doisprezece servitori lenesi	447
Ciobănasul	449
Helerei furati	450
Cum să-ți cauți o nevastă	451
Ce linceă pe jos	451
Rândunețul și pușorii lui	452

Tara mincinoșilor sau lunca pe dos	453
Poveștile mincinoase ale lui Dithmar	454
Hetnz cel lenes	455
Povești - Ghicitoare	456
Spiriduşul Rumpelstilchen	457
Hotul meşter mare	459
Grifonul	465
Taranca in rai	470
Hans cel puternic	470
Lisa cea slabă	474
Casa din pădure	475
Să-mparți cu nevasta și bucuriile, și necazurile	479
Împăratelul sau alegere de rege	480
Mătca invidioasă sau alegere de rege	482
Boul-de-balta și pupaza	483
Bufnița	483
Luna	484
Durata vieții	486
Solii morții	488
Maistrul cizmar	489
Sujnică la găște	491
Păzitoarea de găște	495
Copiii Evei	501
Darurile piticilor	503
Urișul și croitorul	504
Cutul	505
Sărmanul tânăr din mormânt	506
Mireasa cea adevărată	508
Roata de ioc, siveca și scul	512
Firimiturile de pe masă	514
Taranul și diavolul	515
Iepurașul de mare	515
Toboșarul	517
Trandafinul alb, trandafinul roșu	523
Spicul de grâu	527
Mormântul	528
Bătrânul Rinkrank	530
Mărgea de cristal	532
Fecioara Malcen	533
Ciubotele din piele de bivoliță	538
Celita de aur	541
Motanul încălțat	541

Om sărac, om bogat

Demult, foarte demult, la începuturile lumii, când Dumnezeu mergea din când în când pe pământ să vadă ce mai fac oamenii, s-a întâmplat ca, într-o seară, obosit fiind, să nu mai poată ajunge în Rai unde locuiește el. În cale îi apărură două case, una peste drum de cealaltă. O casă era mare și frumoasă, cealaltă mică și dărăpănată. Cea mare era a unui om bogat, cea mică a unui om sărac. Atunci Dumnezeu se gândi: „Bogatul n-o să-i fie greu să-mi dea și mie adăpost peste noapte, așa că am să rămân la el”. Când auzi pe cineva bătând la poartă, bogatul deschise fereastra și-l întrebă răstit pe străin ce vrea.

Dumnezeu răspunse:

- As vrea un adăpost pentru o noapte.

Bogatul îl privi pe calator din cap până în picioare și, cum Dumnezeu era îmbrăcat ca un om modest și nu arăta deloc ca unul care ar fi avut bani mulți în buzunar, dădu din cap și strigă:

- Nu te pot găzdui. Camerele mele sunt pline de seminte și ierburii și, dacă i-aș primi pe toți cei care-mi bat la ușă cerându-mi adăpost, aș ajunge să iau și eu cărja în mână și să plec în lume să cersesc. Caută-ți în altă parte loc de înnoptat.

Apoi trânti fereastra și-l lăsa pe Bunul Dumnezeu în drum.

Atunci, Dumnezeu întoarse spatele casei bogatului și se duse peste drum la casa cea mică și sărăcăcioasă. Nici nu apucă bine să bată la ușă, că omul apărură în pragul casei și-l pofti înăuntru.

- Rămâneți la noi peste noapte, zise el. E deja întuneric și nu puteți merge mai departe.

Asta-i plăcu lui Dumnezeu și intra înăuntru.

Nevasta săracului îl întinse prietenoasă mâna, îl ură bun-venit, apoi îl rugă să se simtă în largul lui. Îi mai zise că nu au cine știe ce de mâncare, dar cât au o vor împărți bucuroși cu el. Puse cartofii la fiert și, când fură gata, Bunul Dumnezeu se așeză la masă împreună cu ei și mănca tare mulțumit că era oaspetele unor oameni așa de buni și de primitivi. După ce terminară cu mâncatul, cum se apropia ora culcării, femeia îl chemă deoparte pe bărbatul ei și-i zise:

- Știi ceva, dragul meu, omul asta trebuie să fie foarte ostent după atâta drum, așa că ar fi bine să-l lăstăm pe el să doarmă în patul nostru, iar noi ne vom așterne niște paie drept culcuș.

- Foarte bine, răspunse bărbatul, mă duc să-l poftesc. Și se duse la Bunul Dumnezeu și-l rugă să doarmă ei în patul lor ca să-și odihnească în tihnă ciolanele, iar Bunului Dumnezeu îi plăcu mult ce-i propuneau oamenii aceia sărmani.

A doua zi, sărmantii se sculară dis-de-dimineață să-i pregătească masa-fruhului micul dejun. Se gândeau să pună pe masă tot ce aveau ei mai bun în casă. Când soarele diminetii pătrunse prin fereastră, Bunul Dumnezeu se trezi și toți trei mâncară, apoi oaspetele se pregăti de drum. Din ușă, se întoarse spre ei și le zise:

- Pentru că sunteți oameni buni și cu milă în suflet, puneti-vă trei dorințe căci se vor îndeplini.

Atunci săracul zise:

- Ce să ne dorim mai mult decât sănătate și, cât vom trăi, să avem ce pune pe masă. A treia dorință nu știu care ar mai fi.

Bunul Dumnezeu zise:

- N-ai vrea să ai și tu o casă nouă?

- Ba cum să nu, dacă s-ar putea, am fi foarte bucuroși.

Atunci Bunul Dumnezeu le împlini dorința și transformă căsuta lor sărăcăcioasă într-una nouă. Apoi, le dădu binecuvântarea și plecă în drumul lui.

Era deja ziua de mult când se trezi bogatul de peste drum. Se duse ca să deschidă fereastra și văzu o casă mare, nouă, acoperită cu țiglă roșie, exact pe locul unde cu o zi înainte fusese casa cea veche a săracului. Făcu ochii mari, o chemă și pe nevastă-sa și-i zise:

- El poftim, spune-mi și mie ce s-a întâmplat? Așcară acolo era o colibă veche, acum e o casă nouă. Du-te repede la vecin și vezi care-i treaba.

Femeia bogatului trecu drumul și-i întrebă pe sărac cumi se petrecuse miranța, iar acesta îi povesti:

- Așcară a venit la noi un drumeț sărman care căuta adăpost pentru o noapte. Azi dimineață ne-a spus să ne punem trei dorințe pe care ni le-a îndeplinit: sănătate, pâinea cea de toate zilele și o casă nouă în locul celei vechi.

Nevasta bogatului se duse repede acasă și-i povesti bărbatului ei cele aflate. Acesta zise:

- Îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap de prost ce-am fost; dacă as fi știut! Străinul acela a bătut mai întâi la noi să ceară adăpost. Eu însă l-am refuzat.

- Du-te repede, zise femeia, la calul și alergă după el, poate-l prinzi și adu-l înapoi să-i spui și noi trei dorințe.

Bogatul urmă sfatul cel bun, alergă pe cal și-l ajunse din urmă pe Bunul Dumnezeu. Îi vorbi frumos, plin de dragoste și omenie și-l rugă să nu-l la în nume de rău că nu l-a primit seara trecută să doarmă la ei, că ar fi căutat

cheia și n-a găsit-o, și așa mai departe. Dar că, la întoarcerea din drumul lui, ar putea sta oricât ar pofti la ei.

- Da, răspunse Bunul Dumnezeu, dacă mai tree vreodată pe-aiți, am să vin la tine.

Apoi bogatul îl întreabă dacă n-ar putea să-și pună și el trei dorințe așa cum făcuse vecinul lui. Bunul Dumnezeu îi spuse că n-are decât să-și pună dorințele, dar că ar fi mai bine să n-o facă. Totuși bogatul se gândi ce l-ar putea face fericit. Atunci Bunul Dumnezeu îi spuse să se ducă acasă că-i vor fi împlinite dorințele.

Acu', bogatul era mulțumit că i se vor împlini dorințele și plecă spre casă. Cum mergea el călare, gândindu-se ce și-ar putea dori, lăsă haturile din mână și simți dintr-o dată o zdruncinătură puternică. Trezit parcă din somn, văzu cum calul său se ridicase în două picioare. Îl bătu pe gât să-l liniștească, îi zise ca de obicei „stai cuminte, Lisa”, dar Lisa nu-l mai asculta.

- Rupe-ți-al gâtul! strigă el atunci furios. Și, cum zise, calul se prăbui la pământ și nu se mai ridică. Așa îi fu împlinită cea dintâi dorință.

Cum era de febul lui zgârcit, nu vru să lase șaua acolo, o luă și și-o puse în spate. „Mai ai două dorințe de împlinit”, își făcu el curaj. Și mergea pe jos, prin praf și nisip, la vreme de amiază, când soarele arde puternic, gândindu-se ce și-ar mai putea dori, dar nimic nu-i venea în cap. „Parcă mi-aș dori tot ce-l pe lumea asta, toate bogățiile ei, așa mi-s de amestecate toate în cap. Ba vreau una, ba alta, și până la urmă parcă nimic nu vreau”. Începuse să asude și se gândi: „Dacă aș fi un simplu țaran bavarez care ar trebui să-și pună trei dorințe, n-aș avea probleme. Mi-aș dori mai întâi bere de-ajuns, apoi bere cât pot bea și apoi un butoi de bere în plus”. Când se gândea că a găsit în sfârșit ceva ce să-și dorească, îndată i se părea că-l prea puțin. Îi era ciudă că, în vreme ce el, flămând și insetat, cărua în spate șaua aceea nenorocită pe așa căldură, nevasta lui stătea în casă la răcoare, bea și mânca liniștită. Asta îl infurte peste măsură și, fără să-și dea seama ce face, își zise: „Bine ar fi să scap de șaua asta și să stea ea acasă în șa, să nu se poată da jos, în loc s-o car eu”. Dar nici nu termină de spus ultimul cuvânt, că-i și disparu șaua din spate, așa că socoti că și a doua dorință îi fusese împlinită.

Se cătrâni și mai tare și se grăbi să ajungă acasă, căci voia să se închidă în odaia lui și să gasească ceva de praf ce și-ar putea dori. Dar când ajunse acasă, numai ce deschise ușa că-și și văzu nevasta călare pe șa fără să poată să se dea jos.

Femeia genca și striga după ajutor.

- Stai așa, ai răbdare, ai să fi îndată mulțumită. Căci îți voi da toate bogățiile din lume, numai nu te mișca de acolo, îi zise bărbatul.

Ea însă îl făcu în toate felurile și-l strigă:

- La ce-nu folosese mie toate bogățiile din lume când trebuie să stau într-o șa? Tu mi-ai făcut-o, acum trebuie să mă ajuti să cobor din șa.

De voie - de nevoie, trebui să-și pună a treia dorință: să fie nevasta lui delegată de poctnog. Și dorința îi fu îndată îndeplinită.

Așa că s-a ales cu nimic altceva decât cu supărare, chin, batjocură și cu un cal pierdut. Sărăcuțel însă trăi fericit, credincios și cu frica lui Dumnezeu și, dacă n-o fi murit între timp, mai trăiește și azi.

Regele muntelui de aur

Un negustor avea doi copii: o fată și un băiat. Erau încă mici: nici nu puteau să meargă. Odată, negustorul trimise pe mare două corăbii, încărcate cu mărfuri. În ele era, de fapt, toată averea lui. Și tocmai când se aștepta să câștige mulți bani, veni știrca că i s-ar fi scufundat corăbiile. Așa că peste noapte el deveni, dintr-un om bogat, unul sărac. Rămase doar cu ogorul de lângă oraș. Ca să-și mai alunge gândurile negre, se duse la ogor și, cum se plimba încolo și înapoi, îi apără în față un omuleț negru care-l întreabă de ce este așa de trist și, dacă vrea să-și ușureze inima, să-i povestească lui necazurile pe care le are. Atunci negustorul îi zise:

- Dacă m-ai putea ajuta, ti-aș spune cu bucurie.
- Cine știe, zise omulețul, poate că te-aș putea ajuta.

Atunci negustorul povesti cum i se scufundase întreaga avere în mare și că nu mai avea nimic decât ogorul acela.

- Nu-ți mai face atâtea griji, îi spuse omulețul. Dacă îmi promiți că peste doisprezece ani îmi vei aduce aici prima ființă ce te va apuca de picior când ajungi acasă, vei avea bani câți vei dori. „Cine m-ar putea apuca de picior decât câinele meu?” se gândi negustorul, fără să-și amintească de copilul lui mic, și-i spuse da, îi dădu și scris omulețului și mai puse și o pecete pe hârtie. Apoi se duse acasă. Când ajunsese în curte, băiețelul, care abia se ținea de lavă, bucuros că-și vede tatăl, veni clatinându-se spre el și-l apucă strâns de picior. Tatăl se sperie îngrozitor, căci știa ce legământ făcuse și ce scrisese. Dar cum nu găsi nici un ban în casă și prin sortare, se gândi că tot ce i se întâmplase cu omulețul nu fusese decât o glumă. La o lună după cele întâmplate, aplecându-se jos ca să adune de pe podca niște cositor vechi pe care voia să-l vândă, îi apără o grămadă mare de bani. îi adună, cumpără o multime de lucruri și redeveni negustorul bogat de altădată, rămânând un om bun și cu frica lui Dumnezeu.

Între timp, băiețelul se făcu mare și era deștept și priceput la toate. Și așa, cei doisprezece ani trecură pe nesimțite și se apropiau de soroc. Negustorul devenea tot mai neliniștit și oricine îi putea citi pe față îngrijorarea.

Odată fiul îl întreabă ce i s-a întâmplat. La început tatăl nu voi să-i spună. Dar băiatul insistă așa de mult, încât nu mai avu încotro și-i povesti cum, odinioară, fără să știe ce promițe, îi menise omulețului negru, primind în schimb mulți bani; că dăduse scris și pusese chiar și sigiliul, iar acum trebuia, la împlinirea celor doisprezece ani, să-și țină promisiunea. Dar băiatul grăi:

- Nu fi necăjit, tată, totul va fi bine. Negrul nu are putere asupra mea.

Apoi fiul primi binecuvântarea preotului și, când se apropie timpul, se duseră la ogor, iar fiul făcu un cerc și intră, împreună cu tatăl lui, în mijloc. Atunci apără omulețul negru și-i zise bătrânului:

- Ai adus ce mi-ai promis?

Negustorul tăcu, dar fiul spuse:

- Ce vrei tu?

- Eu cu tatăl tău am de discutat, zise omulețul, nu cu tine.

- Tu l-ai mintit pe tatăl meu, îi răspunde fiul. L-ai înșelat, dă înapoi hârtia scrisă.

- Nu, zise omulețul negru, eu nu renunț la drepturile mele nici mort.

Au mai discutat ei multă vreme, fără să cadă la vreo învolală. Fiul înțelege însă că nu mai aparține tatălui său, ci omulețului. Ba, mai mult, trebuia, la porunca omulețului negru, să se imbarce pe o corabie care aștepta în josul râului și să plece departe, pe mare, lăsându-se în voia valurilor. Își luă rămas bun de la tatăl lui, se urcă pe corabie și ancoră pe malul unei țări necunoscute. Acolo, bălătul cobori pe uscat, văzu în fața lui un palat foarte frumos și porni spre el. Cum intra înăuntru, îl cuprinsese o mare uimire. Merse prin toate încăperile și văzu că sunt goale, doar în ultima era un șarpe mare ce se mișca în cerc. Șarpele acesta însă era, de fapt, o fecioară vrăjtită care se bucură mult când îl văzu și-i zise:

- Oare nu cumva ești tu salvatorul meu? Vino! De doisprezece ani te aștept. Palatul asta e vrăjtit și tu trebuie să-l salvezi.

- Cum aș putea s-o fac? întrebă tânărul.

- În noaptea asta vor veni doisprezece omuleți negri care sunt legați cu un lanț, te vor întreba ce faci aici, dar tu să nu scoti nici un cuvânt, orice s-ar întâmpla. La miezul nopții vor pleca. În noaptea următoare vor veni tot doisprezece, dar în a treia vor veni douăzeci și patru care-ți vor tăia capul. La miezul nopții însă puterea lor va dispărea, iar tu vei fi salvat; eu voi veni la tine cu apă vie pe care o am într-o sticlută, te voi unge cu ea și vei învia.

Tânărul spuse:

- Bine, te salvez bucuros.

Și așa se petrecură toate după cum îi spusese șarpele-fecioie. Omuleții negri nu au putut să scoată un cuvânt de la el, iar în cea de a treia noapte șarpele deveni o frumoasă fiică de rege care aduse apă vie, îl unse pe gât și-l readuse la viață. Apoi îi căzu la piept, îl săruta și în tot palatul fu mare bucurie și sărbătoare. Curând avu loc nunta, iar el deveni regele Muntelui de aur.

Trăira ei mulți ani fericiți și regna născu un băiețel foarte frumos. Trecuseră opt ani de când regele se despărțise de tatăl său; își aduse însă aminte de el și inima începuse să-i bată de emoție și de dor, de aceea hotărî să se ducă acasă. Regina însă nu voia să-l lase să plece.

- Presimt că asta îți va aduce o mare nenorocire.

Dar regele nu se lasă până ce ea nu se învol să plece. La despărțire, regina îi dăruie un inel fermecat și-i spuse:

- Ia inelul acesta și pune-l pe deget, așa vei avea numai decît ce-ți dorești; dar promite-mi că nu-l vei folosi ca să mă chemi, prin puterea lui, la tatăl tău.

El îi promise, băgă inelul pe deget și primul lucru pe care și-l dori fu să ajungă în orașul în care locuia tatăl său. Și într-o clipă se trezi la poarta orașului. Dar când voi să intre în oraș, străjerul nu-l lăsă, căci avea niște haine ciudate, deși erau bogate și pline de podobe. Atunci se duse la muntele din apropierea orașului, la coliba unui cioban și schimbă cu el hainele, îmbracă hainele vechi ale ciobanului și intră nestingherit în oraș. Când ajunsese la tatăl său, îi spuse cine este, dar acesta nu voi nici în raptul capului să-l creadă.

adăugând că fiul lui a murit de mult. Mai zise că, văzând că-i un biet cioban, îi va da o farfurie cu mâncare. Atunci falsul cioban îi spuse:

- Eu sunt fiul vostru, credeți-mă, poate am vreun semn pe trup, după care să mă recunoașteți.

- Da, zise mama, sub brațul drept fiul nostru avea o puță ca o zmeură.

El își scoase cămașa, iar mama recunoscu semnul și nu mai avu nici o îndoielă că acela este fiul ei.

Apoi ei le povesti cum devenise regele Muntelui de aur și că avea un fiu frumos, care împlinise deja șapte ani.

Tatăl îi zise:

- În vezi de vezi nu-i adevărat ce spui. Ce fel de rege-i acela care umblă îmbrăcat în zdrențele unui cioban?

Atunci fiul se mînie foarte tare și, uitînd ce-i spusese nevasta la plecare, întoarse inelul pe deget și-și dori să vină la el soția și fiul lui. Într-o clipă fură acolo, dar fiica de rege se călnă și plîngea că o nenorocise.

Regele spuse:

- Am făcut-o fără să-mi dau seama și nu din rea-voință. Îi vorbi foarte frumos, că se prefăcu doar că-l crede, nutrind însă gânduri rele.

El o duse afară din oraș să-i arate ogorul și apa unde fusese imbarcat pe corabie. Apoi îi zise:

- Sunt foarte obosit, sezi jos, vreau să dorm puțin și să-mi pun capul în poala ta! Așa și făcu, iar ea începu să-l caute în păr, până ce adormi. Atunci regina îi scoase inelul din deget, își trase ușor picioarele de sub capul lui, își luă copilul și fugi, lăsându-și doar papucii lângă el.

Când se trezi, regele se văzu părăsit, soția și copilul nu mai erau, inelul nu-l mai avea pe deget, pantofii reginei fiind unica dovadă că fusese cândva rege. „Acasă la părinții mei nu mă mai pot întoarce, ar spune că sînt un șarlatan de magician, așa că nu am altă cale decît să plec în lume și să-mi caut regatul”, se gândi el și plecă la drum. Merse ce merse până ce ajunse la un munte în fața căruia stăteau trei uriași care se certau între ei pentru că nu știau cum să-și împartă moștenirea de la părinți.

Când îl văzură trecând pe acolo, îl strigară și-i spuseră că oamenii mici sînt de obicei deștepti, așa că el ar putea să-i ajute să-și împartă moștenirea. Această moștenire consta în trei lucruri: o sabie - când cineva o lua în mână și zicea: „Joate capetele la pămînt, numai al meu nu!”, așa se întîmpla; o mantie cu care, îmbrăcându-te, devenea nevăzut și o pereche de cizme cu care cine se încălta ajungea într-o clipă acolo unde voia. Regele spuse:

- Dați-mi mie cele trei lucruri să le probez ca să văd dacă mai sînt în bună stare.

Uriașii îi dădură mantia. El și-o puse pe umeri, se făcu nevăzut și apoi se transformă într-o mîscă. După aceea își reluă înfățișarea și zise:

- Mantia e bună, ia să vedem acum sabia.

- Nu, sabia nu ți-o dăm. Dacă spui „Joate capetele la pămînt, numai al meu nu!”, s-ar putea să ne decapitezi pe noi și tu să rămîi cu sabia și cu celelalte lucruri.